

לקטה ורשמה: ענת חנה לזרע

ואולי הזמן הוא ים? משתוקקות הספינות להפליג 'סביב העולם ב-80 יום', לנדוד כדי למדוד ולאמוד. כוספות לפתור החידה הבלשית, לפצח התעלומה האנושית, ללכוד ברשתות הרפתקאות מְפֹרָרוֹת שיבכירו בבוא יום לתנודות.

מבטן ומלידה על פני אדמה, מנקודת בריאת שמים, נועדו השניים - האדם והזמן, לתנועה. תופסים זה את זה ואין מרפים, מהדקים אל לב או מטלטלים: "האדם אומר שהזמן עובר והזמן אומר שהאדם עובר". מאז ולתמיד מטביע האדם חותמו בזמן בזמן בחותמו.

ענבל אשל כהנסקי

*

יונתן ברג

הספינה

אני רואה את הספינה.
את העץ האכול מלח ואת המפרש
הלבן, המכתם מרוח קשה.
אני רואה את הסיפון הריק,
את החבל העבה, הקלוע,
המצמיד אותה לרציף הארץ.
בו דוממות עוד אין ספר
ספינות. עובר לילה ועוד אחד
והימים, עוברים הפרחים במים,
שמות, ארצות, ערים. עוברים
ידידים ופנים, מתים עוברים.
אני רואה כיצד החבל מתעניף,
כיצד הוא נקרע, כיצד עץ
הספינה רוצה לצאת לנדידה
אחרונה. המים שקטים ושלוים
הירח מהתל בהם, קול חצוצרה
מאי שם, קול פכפוף, דממה.
אני רואה כיצד יום אחד, בכהירות
חמה, בקלות, היא תתרחק אל ההמשך:
מים, אור, בדידות.

(מתוך 'משורר באור', באתר של נילי דגן)

בראשית בראה את התקרה ואת המטה.
והמטה היתה תהו ובהו, גברים נכנסים
בה ויוצאים. ורוחה מרחפת ללא טעם.
ותאמר ויהי אור, ותסט את המתג ותראה
אותיות ומלים ומשפטים כתובים בדבש
על התקרה. ותפתח את פיה פי טובים הם.
ותבריל בין שעות המטה לשעות התקרה.
ותקרא למטה לילה ולתקרה יום. ויהי ערב
ויהי בקר, כל חיייה עד פה.

מתוך סמאל אהוב, הוצאת פרדס 2013
(סופ"ש שירה 12)

מבחר שירים מתוך

סופ"ש

שירה

בעריכת נילי דגן

האם רך הזמן כרכיכה, נִכְפָּף כשריר הלב? האם קשה כקונכיה, פריך ומתערער כגל קוצף? מבקש אדם להתנחם בתנועה. איטית או מהירה, צנועה או יהירה. מזל שהתנועה חִנְנִית, ברכה שהתנועה שובת עין. טוב שהזמן אינו מרפה. טוב שמהדק אדם אל לב או לכל הפחות הודפו אל חייו, אל החוף, אל החופש, אל היצירה.

סמדר שרת

*

כְּשֶׁהַשָּׁמַיִם נִפְּלוּ מֵעָלַי
חֲשַׁבְתִּי אֶת הַתְּנוּעָה הַמְדִיקָה שֶׁל הַלֵּב
תְּנוּעָה דְּקִיקָה
אֵיךְ נִוצְרֶת מוֹעֵקָה
אֵיךְ הַזְּמַן עוֹבֵר לֹאט בְּתוֹךְ הַקּוֹנְכִיָּה

אַחַר כֵּךְ בָּא הַזְּמַן
הַטְּלָתִי אֶל חוֹף הָאוֹקְיָנוֹס
בֵּין הַגְּאוֹת לְשֶׁפֶל

מִשָּׁהוּ הַשְּׁתַנָּה
מִשָּׁהוּ נִשְׁבֵּר בְּפָנַיִם

עֲכָשׁוּ לִבִּי חֲפָשִׁי
נִצָּב מוֹל הַגְּלִיָּם.

מתוך אנטומיה של לב שלם,
הוצאת ספרי 'עתון 77' 2008
(סופ"ש שירה 28)

מדור סופ"ש שירה בעריכת המשוררת נילי דגן נפתח במאי 2012 ומארח, עד כה, למעלה ממאתיים משוררים היוצרים אנתולוגיה מקוונת ומגוונת של שירה ישראלית. השירים מופצים בין קהל שוחר שירה ברחבי האינטרנט.

האם הזמן הוא גוף בתנועה? אולי תנועה בגוף? האם הוא כפות ידיים? אולי נפנופן בחלל ובחישתן ברוח העולם עד כדי להִגָּן בשפת שירה? אם לעד יתקיים הזמן ולעולם לא ייפול חלל, לו ייתן מעצמו שֶׁעַל חֲדָשׁ שֶׁל שָׁמַיִם, חוֹפֵן נוֹסֵף שֶׁל מַיִם, הֲרִי רָחַב לֵב עֲנָבְלִי הוּא.

דניאל עוז

קְרִיּוֹגְנִיקָה

אֶפְשָׁר יִהְיֶה לְהַקְפִּיא אוֹתִי
כְּשֶׁאֵלֶךְ לְמוֹת,
שְׁבִמְקוֹם זֹאת אֶשָּׂאֵר לְנִצְחָה,
מִתְעוֹרֵר רַק בְּבִקְרִים הֲכִי כְּדֹאִיִּים?
שָׂאֵלְתִי אֶת אִישׁ הַמְּכִירוֹת
שֶׁל מַעֲבָדוֹת הַקְּרִיּוֹגְנִיקָה בְּע"מ.
מָה אַתָּה שָׁח?
הַקֶּשֶׁה הָאִישׁ. הֲלֹא קִבַּלְתָּ כְּבָר שְׂרוֹת אֶצְלָנוּ?
וְעַמְדָתִי הַלּוֹם כְּשֶׁהַמְּשִׁיךְ:
מָתִי בְּפַעֵם הָאַחֲרוֹנָה הַזֹּאת אֶת אֶצְבְּעוֹת יָדֶיךָ?

מתוך חיי החול, הוצאת כתר 2010
(סופ"ש שירה 28)